

★
★
Paula Noronen

KUVITUS *Terese Bast*

SUPERMARSU

JA VALHEIDEN VANGIT

TAMMI

SUPERMARSU

JA VALHEIDEN VANGIT

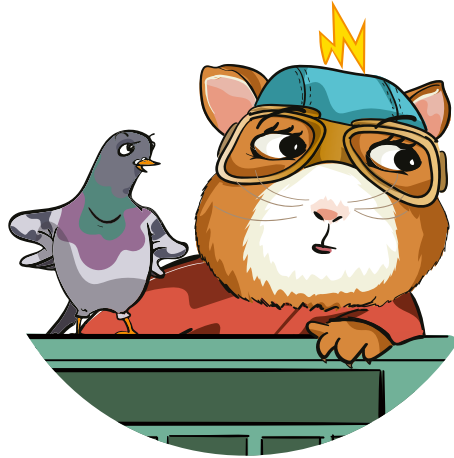
Ensimmäinen painos
Teksti © Paula Noronen 2025
Kuvitus © Terese Bast 2025
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2025
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-6894-1
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

★
★ Paula Noronen
SUPERMARSU

JA VALHEIDEN VANGIT

Kuvittanut

Terese Bast

TAMMI

HELSINKI

REHTORI HÄIPYV MERILLE

Pyöräilin Simon luokse. Menimme melkein aina yhtä matkaa kouluun.

– Moi! huikkasin Simolle.

– Moi! Simo vilkutti takaisin.

– Anteeksi, olen myöhässä. Oli vaikea lopettaa yhtä kirjaa, pahoittelin.

– Ei se mitään, Simo sanoi ja pyyhkäisi nenäänsä.

Lähdimme ripeästi polkemaan kouluun.

– Olen lukenut nyt kolme kuukautta joka päivä puoli tuntia. Isä väittää, että se parantaa ongelmanratkaisukykyä, selitin.

– Aijaa, no parantaako? Simo kiinnostui.

– En tiedä, mutta luen nyt kuitenkin, nauroin.

Olimme viisi minuuttia myöhässä. Jostain syystä kaikki olivat vielä ulkona.

– Jiihaa! Kaikki riviin, kuului rehtorin huuto.

– Miksi rehtori kiljuu ulkona? Simo mietti ja suojasi korvansa.

Simolla on superkuulo ja tavalliset äänet kuuluvat hänelle moninkertaisina.

Rehtori seiso i koulun pihalla megafoni kädessään. Hänen vieressään seisoivat Keittäjä-Donna sekä koulun vahtimestari Merikarhu.

– Emilia, Simo, tulkaa äkkiä! Kirsikka Kurjenmaa viittilöi meidät luokseen.

– Mitä täällä tapahtuu? kysyin.

– Rehtori ilmoitti juuri, että hän lähtee pois, Nisu-Lissu Ahtiala kertoi purkka suussaan.

Nisu-Lissulla oli erikoislupa syödä purkkaa, hän oli syönyt sitä vauvasta saakka. Jos hän lopettaisi yhtäkkiä, hänen leukansa jumittuisivat paikoilleen. Kerran kävi niin, ja Nisu-Lissun piti syödä kuukauden ajan kaikki ruoka pillillä, myös makaronilaatikko. Sitä ei ole helppo imeä pillillä.

Rasva-Antero ja Tero Uttanen seisoivat kauempana ja sylkivät eteensä isoa räkälätäkköä.

– Mihin reksi lähtee? Simo kysyi.

Samassa koulun ulkokaiuttimista alkoi kuulua marssimusiikkia. Simo piteli taas korviaan. Koulun suuri etuovi avautui ja sieltä saapuivat matematiikanopettaja Sakari Laaksonen, maantiedon opettaja Seija ”Muurahaiskarhu” Lipsanen sekä liikunnanopettaja Kike Välimaa. Heidän välissään oli kankaalla peitetty esine, jota he työnsivät eteenpäin. Alla oli jonkinlaiset rullat. Esine oli ainakin viisi metriä pitkä ja pari metriä leveä.

– Mikä tuo on? supisin Simolle.

– Vaikea sanoa.

Sitten rehtori nosti taas megafonin suunsa eteen:

– Ilmoitusasia. Minulle iski keski-iän kriisi.

– Mikä se on? Simo kuiskasi.

– Äiti sanoo, että keski-iän kriisi on, kun elää tarpeeksi vanhaksi ja sitten pelästyy, että ei ole tehnyt kaikkea mitä voisi, selitin.

– Häh? Simo ihmetteli.

– Siis jos on elänyt jo keski-ikäiseksi eikä ole koskaan vaikka laskenut liukumäestä. Niin sitten tulee kova tarve liukua liukumäestä.

– Outoa, Simo tuumi.

Rehtori hiljensi höpöttelymme katseellaan ja ilmoitti:

– Ja koska minulla on keski-ian kriisi, niin lähden nyt maailmanympärimatalle tällä!

Rehtori nyökkäsi Kike Välimalle, joka repäisi esineen päältä kankaan pois. Alta paljastui valkoinen purjevene. Vahtimestari Merikarhu vetäisi vielä veneen alla olevan rullalevyn pois.

– Meitsin isällä on isompi vene, Rasva-Antero ilmoitti.

Rehtori ei ollut kuulevinaankaan vaan jatkoi:

– Jiihaa! Olen poissa vuoden ja teille tulee tänne toinen rehtori. Heippa! Hän kumarsi juhlallisesti ja hyppäsi veneeseen.

Keittäjä-Donna otti työtakkinsa taskusta kuivan karjalanpiirakan ja haarukan. Sitten hän lauloi Maamme-laulun ja säesti itseään rapsuttamalla karjalanpiirakkaa.

Seija Lipsanen sopersi itkien:

– Taas jäähyväiset. Nyt työkaverilleni Seppo Käteiselle. Viimeksi jouduin toissa viikolla sanomaan hyvästit vanhalle televisiolleni.

– Jiihaa! Näkemiin! rehtori huikkasi vielä ja nosti purjeen.

– Mutta eihän täällä ole vettä? Rasva-Antero sanoi ääneen sen mitä kaikki sillä hetkellä ajattelivat.

– Jaa, niin, rehtori raapi päätään mietteliäänä.

– Väistäkää! vahtimestari Merikarhu käski ja avasi puutarhaletkun.

Pihaan alkoi valua vettä, mutta vene ei liikahtanut mihinkään.

– Mietitkö koskaan, ovatko nämä opettajat tarpeeksi älykkäitä opettaakseen meitä? Simo kysyi.

Naurahdin, mutta sitten minusta tuntui pahalta. Rehtori halusi todella lähteä ja tämä oli vain noloa. Juoksin koulun roskakatokseen ja etsin repustani Marsu-Halosen juomapullon. Otin huikan ja muutuin Supermarsuksi.

Sitten tapahtui seuraavaa:

1. Lennähdin Supermarsuna taivaalle rehtorin purjevene kainalossani.

2. Lensin merenrantaan ja laskin veneen veteen.
Rehtori ei ehtinyt huomata mitä tapahtui.
3. Palasin roskiksille ja muutuin takaisin Emiliaksi.

Tähän kaikkeen meni vain noin 30 sekuntia, koska merenranta oli ihan lähellä. Kukaan koulun pihassa ei siis ehtinyt nähdä, mitä Supermarsu teki.

Kaikki olivat hetken hämillään, mutta sitten vahtimestari Merikarhu rikkoi hiljaisuuden:

- Aika hyvä tämä uusi puutarhaletku.
- Elämä jatkuu, *let's go!* Kike Välimaa huudahti ja painui urheilukentälle.
- Kaikki kutokset matikantunnille, Sakari Laaksonen komensi.

- Onko meillä maantietoa? kysyin Simolta.
  - Joo on, Simo vastasi.
- Kävelimme sisälle ja menimme luokkaan.
- Kukahan on sitten uusi rehtori? Nisu-Lissu mietti.
  - Ihan sama, kunhan ei ole tiukka, Pietari vastasi.
  - Minulle ihan sama onko tiukka. Voin lahjoa, Rasva-Antero julisti ja avasi reppunsa.

Se oli täynnä seteleitä. Kaikki katsoivat suu auki.

– Viikkoraha, Rasvis tokaisi ja sulki reppunsa.

Illalla

Silitin huoneessani Marsu-Halosta.

– Vai tulee teille uusi rehtori. Luin juuri Wilmasta, äiti sanoi ovelta.

– Toivottavasti uusi rehtori on joku kiva, vastasin.

– Luulisi. Tule ottamaan iltapalaa, äiti kehotti vielä ja meni keittiöön.

Marsu-Halonen tuijotti minua ja alkoi pitää säksättävää ääntä.

– Mitä nyt? kysyin.

Marsuni tuijotti minua ja raapi sormeani etutassullaan.

– Varoitatko jostain?

Marsu-Halonen pysäytti tassunsa ja tökkäsi sillä kättäni.

Samassa ovikello soi.

– Emilia, täällä on Simo! Pertti huusi.

En ehtinyt edes nousta, kun Simo ryntäsi huoneeseeni.

- Hätätilanne, hän puuskutti ja istahti sängylleni.
- No?
- Ajelin äsken pyörällä koulun ohi ja rehtorin kansliassa oli valot, Simo aloitti.
- Niin?
- Hiivin ikkunan taakse, kun ajattelin, että siellä olisi uusi rehtori, mutta en nähnyt mitään, Simo jatkoi.
- Okei.
- Yhtäkkiä kuulin superkuulollani, kun joku sanoi, että "huomisesta lähtien tulee totaalinen kielto", Simo kertoi huolestuneen näköisenä.
- Totaalinen kielto? Mihin?
- En tiedä. En kuullut muuta.
- Onpa outoa.
- On.
- Huomenna se sitten selviää, minä arvelin.
- Joo, vähän huolestuttaa, Simo pohti.

Nukkumaan mennessäni päässä pyöri. Aika paljon tapahtumia yhdelle päivälle. Otin kirjan ja aloin lukea. Se rauhoitti.

MERI BOO SAAPUU

– Hiljaisuus ja istukaa! Seija Lipsanen kiljahti, kun kaikki mölisivät luokassa.

– Missä kohtaa Suomen lakia lukee, että pitää olla hiljaa? Rasva-Antero kysyi ja nosti jalat pulpettinsa päälle.

– Jalat pois pulpetilta, Lipsanen komensi.

– Sinulla ei ole oikeutta kieltää sitä, Rasvis väitti ylimielisenä.

Rasva-Antero oli koko luokan mielestä naurettava, vaikka rehellisesti sanottuna kaikki aika mikä meni pois oppitunnista oli toivottavaa.

– Nyt jos et usko, saat jälki-istuntoa, Seija ärähti.

Rasva-Antero käveli luokan tuuletusikkunan luokse ja avasi sen.

– Mitä sinä teet? opettaja kysyi.

– Tule sisälle, Rasvis sanoi ikkunasta.

Ikkunasta kömpi mies, jolla oli päällään hieno puku ja kädessään salkku.

– Mitä tapahtuu? Tero Uuttanen ihmetteli ja työnsi kynän nenäänsä.

Hän tekee hämmentyneenä aina niin. Kerran hän työnsi sen niin syväälle, että tarvittiin vahtimestari Merikarhun pihdit poistamaan kynä.

– Ulos luokasta, senkin tunkeilija! Seija kiljui ja nosti karttakepin uhkaavasti ilmaan.

Mies näytti ihan kiltiltä. Hän suoristi kravattinsa ja esittäytyi:

– Hei, olen Anteron asianajaja Harri Mirronen, asianajotoimisto Sokeri & Humalasta.

– Onpa typerä nimi, Kirsikka Kurjenmaa tokaisi.

– Juu, olin syönyt kilon irtokarkkeja, kun valitsin sen. Vähän kaduttaa, Harri selitti.

– Harri, opettaja väittää, etten saisi pitää jalkoja pulpetilla, Rasva-Antero sanoi esittäen surullista.

– Jaha, tuota kyllä taitaa olla niin, että sitä ei laissa sanota, Harri kertoi päätään raapien ja avasi salkkunsa.

– Nyt riittää. Jään sairauslomalle, Seija Lipsanen huokaisi.

Samassa luokan ovi avautui. Sisälle astui nainen, jolla oli iso musta tukka, punaista luomiväriä ja valtavasti rannekoruja.

– KAIKKI ISTUVAT NYT PAIKOILLEEN JA SULKEVAT SUUNSA! nainen huusi.

Kaikki jähmettyivät.

– Minulla ei ole tuolia mihin istua, asianajaja sanoi ääni väristen ja istahti roskiksen päälle.

– Sinä häivyt täältä nyt, nainen ilmoitti tiukasti.

Harri nousi, hyppäsi ikkunasta ja kipitti nopeasti pois.

– Lain mukaan et voi kärkeä asianajajaani poistumaan. Kuka sinä edes olet? Rasvis haastoi.

Huomasin pelkoa Rasviksen äänessä. Nainen käveli Rasviksen luokse ja nosti hänet paidankauluksesta seisomaan ja sähähti:

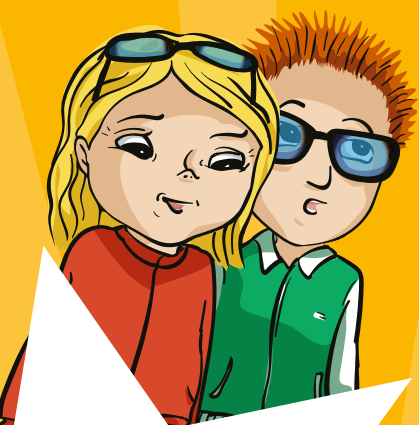
– Kuules nyt, räkänokka.

– Räkänokka! Sinä et voi... Rasvis tuohtui, mutta hiljensi nopeasti naisen tuiman katseen edessä.

Supermarsu-Emilian koulun rehtori lähtee pitkälle purjehdusreissulle, ja hänen sijaisekseen nimitetään kaamea Meri Boo. Uusi rehtori määrää heti oppilaille totaalisen ruutukiellon ja paluun pihaleikkeihin, myös vapaa-aikana. Meri Boo ja jopa oppilaiden vanhemmat väittävät, että ennen lapset leikkivät koko ajan pihalla ja kaikki oli paremmin.

Kun alkaa tapahtua muutakin outoa, Emilia haistaa palaneen käryä ja alkaa tutkia asiaa. Jättiläismarsun vinkistä hän lähtee San Franciscoon ja kuuluisalle Alcatrazin vankilasaarelle. Supermarsukin on hätää kärsimässä, kun koko kammottava vyyhti alkaa purkautua.

Tästä jännittävästä seikkailusta on leikki kaukana!

9 789520 468941

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN 978-952-04-6894-1